

A Győri Ítéltábla Dr. Princz Kornél Ügyvédi Iroda által képviselt **felperesnek** a dr. Neukum Flórián ügyvéd által képviselt **alperes** ellen szerzői és szomszédos jogdíj megfizetése iránt indított perében a Székesfehérvári Törvényszék 2018. szeptember 5. napján kelt 17.P.20.025/2018/10. számú ítélete ellen az alperes által 11. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg 15 napon belül a felperesnek 6.350,- (Hatezerháromszázötven) forint másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az alperes üzemelteti a **G-A, B út szám** alatt található **Cs Étterem** elnevezésű vendéglátó üzletet, mely a hét minden napján nyitva tart.

A felperes az alperes által üzemeltetett étteremben **2015 júniusában** tartott helyszíni ellenőrzést, ekkor **televíziókészülék** volt a vendégek számára nyitva álló térben a falra szerelve.

Az alperes a **2015. november 18-án** kelt a felpereshez 2016. január 4-én érkezett levelében arról nyilatkozott, hogy az általa üzemeltetett üzletben hallható zenei tartalom keretében **kizárólag a CC Kft. által biztosított, úgynevezett „közvetlen jogkezelésű” zeneállományt használja**. A CC Kft. digitális egyutas berendezésén keresztül megszólaló zenetartalom teljes egészében olyan zenei művekből áll, amelyek valamennyi elemének zenetulajdonosa az **A Egyesület**nél a kollektív jogkezelés ellen tiltakozott és amely tiltakozást az egyesület az érintett zeneművek tekintetében hivatalosan tudomásul is vett. A megjelölt művek teljes körű jogtulajdonosa az EpidemicSound, aki a művek jogkezelésével a CC Kft-t bízta meg Magyarországon.

Ezen bejelentést követően a felperes területi képviselője útján 2016. szeptember 13-án helyszíni ellenőrzést végzett az alperes által üzemeltetett étteremben, ahol ekkor is az étteremben falra szerelve televízió készülék volt található. A helyszíni ellenőrzések alkalmával a televízió készülék nem működött.

A felperes az ellenőrzésről adatlapot vett fel, mely szerint az üzlet hétfőtől vasárnapig 11 és 22 óra között tart nyitva, befogadóképessége 70 fő. A jogdíjfizetés szempontjából II. kategóriás üzletnek minősül. Az adatlap gépzenére vonatkozó rovata szerint tv készülék és egyéb eszköz található az

üzletben. A felhasználás kezdő időpontja 2016. szeptember 1. Az adatlapot a felperes helyszíni képviselője aláírta és az A pecsétjével ellátta, míg a felhasználó az adatlap aláírását megtagadta.

Ezt követően a felperes az alperesi felhasználás időtartamára, 2016. január 1-től 2017. március 31-ig terjedő időszakra fizetési értesítőket állított ki szerzői és szomszédos jogi jogdíjról az alábbiak szerint:

2016. január 1. - 2016. szeptember 30.: 309.706.- Ft

2016. október 1. - 2016. december 31.: 103.989.- Ft

2017. január 1. - 2017. március 31.: 74.327.- Ft.

Az alperes ezen összegeket nem fizette meg.

* * *

A felperes keresetében 488.022,-Ft szerzői és szomszédos jogdíj, annak 2017. március 18. napjától számított a Ptk. 6:155. § (1) bekezdése szerinti késedelmi kamata, valamint perköltsége megfizetésére kérte kötelezni az alperest az 1999. LXXVI. törvény - a továbbiakban: Szjt. -, illetve a 2016. évi XCIII. törvény - a továbbiakban: Kjkt. - rendelkezésére alapítottn (Szjt. 1. §, 9. § (1) bekezdés, 16 §., 25. § (1) bekezdés, Szjt. 24. §., Szjt. 77. §, 88. § (1) bekezdés, Kjkt. 9. § (1) bekezdés, Szjt. 88. § (4) bekezdés, Kjkt. 10. § (1) bekezdés).

Keresetét arra alapította, hogy valamely hangfelvétel lejátszása, közönség számára hozzáférhető helyen - akár televízió, vagy más eszköz segítségével - a szerzői mű nyilvános előadását és egyidejűleg a szomszédos jogi teljesítmény közvetítését is megvalósítja, ezért mind szerzői jogdíj, mind szomszédos jogi díjigény érvényesítésére jogosult a felhasználóval szemben.

Utalt arra, hogy a töretlen bírói gyakorlat szerint, ha valamely helyiségben zenelejátszásra alkalmas berendezés van, akkor vélelmezendő, hogy azt használják, miután a zenefelhasználás megtörténte utólagosan kétséget kizáró módon nem zárható ki. Rámutatott, hogy a CC Kft. és az alperes között létrejött szerződés alapját képező tiltakozási jog a szomszédos jogi díjigényre eleve nem vonatkozik, emellett az Szjt. 86. § (2) bekezdése, illetve a Kjkt. 8. §-a értelmében a más személynek vagy szervezetnek történt díjfizetés, illetve az ilyen megállapodás a közös jog kezelési tevékenység tekintetében nyilvántartásba vett felperessel és az általa képviselt jogosultakkal szemben egyébként sem hatályos.

* * *

Alperes a kereset elutasítását kérte.

Nem vitatta, hogy a 2015. június 18-i ellenőrzés során az étteremben televíziókészülék volt a falra felszerelve, de arra hivatkozott, hogy azt már akkor sem zeneszolgáltatásra használta, hanem alkalmoszerűen céges és családi rendezvények prezentációjához működtették.

Előbb tagadta, hogy a 2016. szeptember 13-ai ellenőrzés alkalmával a televíziókészülék még az étteremben fellelhető lett volna. Arra hivatkozott, hogy az éves egyes szakáiban változó üzleti forgalma ellenére mindig azonos mértékű jogdíjat kellett fizetnie a felperesnek, emiatt szakította meg a felperessel a kapcsolatát és kötött szerződés a CC Kft-vel, s azóta zeneszolgáltatás az

étteremben csak ezen szerződés alapján történik. Éppen amiatt nem került aláírásra az adatlap, mert közte és a felperes között már semmilyen kapcsolat nem volt.

Utóbb arra hivatkozott, hogy 2016. évben a készülék már csak akkor került fel a falra, ha egy céges rendezvény alkalmával a prezentáció nyújtása miatt azt kifejezetten igényelték. Álláspontja szerint a perben nem neki kell bizonyítania, hogy a televíziókészülék használatával zeneszolgáltatás nem történt, hanem a felperesnek kellene bizonyítani ennek ellenkezőjét.

* * *

Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, hogy harminc nap alatt fizessen meg a felperesnek 488.022.- (négy száznyolcvannyolcezer-huszonkettő) forintot; továbbá ezen összeg után 2017. március 18. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat nyolc százalékkal növelt összegét és 50.000.- (ötvenezer) forint perköltséget.

Határozata indokolásában rámutatott, hogy helyesen hivatkozott arra a felperes, hogy a Kjkt. 18. § (1) bekezdése szerinti tiltakozásnak a szomszédos jogdíj igénye kapcsán nincs jelentősége, mert e vonatkozásában az Szjt. kötelező közös jogkezelést írt elő. A kétféle jogdíj különválasztásának azonban a perben nem volt jelentősége, mert a felperes sikerrel igazolta a televíziókészülék útján történő zeneszolgáltatás tényét.

A bizonyítékok értékelése kapcsán rámutatott, hogy a meghallgatott tanúk (a felperes részéről a helyszíni ellenőrzést végző személy, az alperes egyik alkalmazottja, valamint az alperes egyik törzsvendége) közül csak az alperes törzsvendége volt érdektelennek tekinthető, azonban az ő vallomása oly mértékben volt bizonytalan az időpontokat illetően, hogy az alapján nem lehetett megállapítani azt, hogy 2016. szeptemberében a televíziókészülék már nem volt a falon.

Rámutatott, hogy a televízió üzemképes volta nem képezte a perben vita tárgyát, emiatt vélelmezhető, hogy a TV készülék működtetésével jogdíjfizetési kötelezettséget is megalapozó zenefelhasználásra is sor került. Ezzel összefüggésben utalt arra a következetes bírói gyakorlatra, mely szerint köztudomású - és így a rPp. 163. § (3) bekezdése értelmében valónak fogadható el az -, hogy a televízió zenét is sugároz, s emiatt az üzemképes állapotban elhelyezett televíziókészülék esetén vélelmezhető, hogy a készüléken keresztül zeneszolgáltatás is történik. Miután ez nem törvényi vélelem, ellenbizonyításnak ugyan volt helye, azonban a meghallgatott tanúk vallomása alapján nem nyert igazolást kétséget kizáróan az, hogy a televízió elkerült az étteremből, s az sem, hogy azt kizárólag prezentációs célra használták volna. E körben az alperes bizonyítása nem vezetett sikerre, ezért a szerzői jogi és szomszédos jogi díjigény megfizetésére köteles.

* * *

Az elsőfokú ítélet megváltoztatása és a kereset elutasítása iránt az alperes terjesztett elő fellebbezést.

Arra hivatkozott, hogy noha az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta és a tényállást helyesen állapította meg, azonban abból helytelen jogi következtetést vont le. Az nem volt vitás, hogy a CC Kft. által szolgáltatott zenetartalom vonatkozásában jogdíjfizetési kötelezettség nem terhelte, azonban a felperes csak állította, de nem bizonyította, hogy emellett a televíziókészülék működött volna a vendéglátóipari egységben. Ezzel szemben - alperesi törvényes képviselő személyes előadását, valamint a meghallgatott három tanú nyilatkozatát egybevetve - az

alperes sikerrel igazolta, hogy a televíziókészülék jogdíjköteles tartalmat nem sugárzott, **az ellenőrzések során a televíziókészüléket a felperes egyetlen alkalommal sem találta üzemelés közben**, az soha nem volt bekapcsolva, így jogdíj fizetésére a televízió után sem köteles.

Az alperes törvényes képviselője következetesen azt állította, hogy az étteremben elhelyezett televíziókészülék kizárólag céges, vagy családi rendezvények esetén és akkor is csak prezentáció céljából került felhasználásra, s ezt az előadást alátámasztotta **T L** tanúvallomása, valamint **V L** tanúvallomása is, mely személyek mind huzamosabb időt töltöttek a vendéglátóipari egységben

Az elsőfokú bíróság által elfoglalt álláspont lehetetlenné teszi annak bizonyítását, hogy a televíziókészülék jogdíjköteles szolgáltatást nem sugárzott, ugyanis azt elfogadva arra lenne szükség, hogy a per tárgyát képező időszak vonatkozásában olyan személyek tegyenek vallomást, akik a teljes nyitvatartási időben folyamatosan ott vannak a vendéglátóipari egységben és arról nyilatkoznak, hogy a televíziókészülék soha nem került bekapcsolásra, csak prezentációs célra, aminek az elvárása ésszerűtlen.

* * *

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Rámutatott, hogy őt annak bizonyítása terhelte a perben, hogy az üzlethelyiségben zeneszolgáltatásra alkalmas eszköz volt megtalálható.

E kötelezettségének az adatszolgáltatási lappal (F/3.) és a helyszínen készült fotókkal (F/8. és F/9.) eleget tett, s ezt megerősítette **K I** tanúvallomása is. Az üzemképes televíziókészüléknek a vendéglátóegységben léte az alperesi védekezés alapján is igazolt, a kialakult bírói gyakorlat szerint ez megalapozza a felhasználás vélelmét. (BH.1992.98.)

Megjegyezte, hogy az alperes védekezése az elsőfokú eljárás során először még arra irányult, hogy 2016. év folyamán a televíziókészülék leszerelésre került. Miután a felperes ennek ellenkezőjét igazolta, már arra hivatkozott az alperes, hogy a készüléket csak céges és családi rendezvények során és kizárólag prezentáció céljára használták. Rámutatott, hogy prezentáció alkalmával is megvalósulhat az Szjt. 24. § (2) bekezdés b.) pontja szerinti nyilvános előadás és az Szjt. 77. § (1) bekezdés szerinti felhasználás.

* * *

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást akként helyesbíti, hogy a 2016. szeptember 13. napján kelt adatlap a felhasználás kezdő időpontjaként nem 2016. szeptember 1. napját, hanem 2016. január 1. napját tüntette fel.

A felperes 2016.02.03. napján is ellenőrzést tartott a vendéglátóipari egységben, melynek során - bár adatlap kiállítására nem került sor, de - fényképfelvétellel rögzítette a televíziókészülék ottlétét.

* * *

Az alperes fellebbezése nem alapos.

A fenti helyesbítéssel és kiegészítéssel mellett az elsőfokú bíróság a tényállást a jogvita elbírálásához szükséges körben feltárta, azt helyesen állapította meg, azon érdemi döntése is helytálló, mely szerint a televíziókészülék üzemeltetése után az alperest szerzői jogi és szomszédos jogi díjfizetési kötelezettség terheli, emiatt az elsőfokú ítélet megváltoztatására az alperesi fellebbezésben előadottak nem adnak alapot.

A Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a perben a felperes tartozott igazolni a keresetben érvényesített szerzői és szomszédos jogdíjfizetési kötelezettség fennálltát (a jogdíj összegszerűségét befolyásoló paraméterek a felek között nem voltak vitatottak). A fellebbezésben foglaltakkal szemben az elsőfokú bíróság a bizonyítási teher helyes értelmezése mellett a rendelkezésre álló bizonyítékokat a Pp. 206. § -ában írtaknak megfelelően értékelve állapította meg, hogy a per tárgyát képező időszakra vetítetten az alperes szerzői és szomszédos jogi díj fizetésére köteles.

Figyelembe véve az alperesi védekezés tartalmát is, helyesen indult ki abból az elsőfokú bíróság, hogy a felperes 2015. június 18. napján felvett és az alperes alkalmazottja által aláírt adatlap, és a 2016. szeptember 13-ai ellenőrzésről készült (alá nem írt) adatlaphoz kapcsolódó fényképfelvétel, valamint az ellenőrzést végző **K I** tanúkenti meghallgatása útján az őt terhelő bizonyítási kötelezettségnek eleget tett. E bizonyítékok sorát tovább erősíti a tényállás kiegészítésben írt 2016. február 3. napján megtartott ellenőrzésről készült fényképfelvétel. E bizonyítékok a 2015.11.18-i alperesi változásbejelentés tartalmát megdőntötték.

Helyesen mutatott rá a felperes, hogy az alperes védekezése egy **sajátos evolúción** ment keresztül a per folyamán. A fizetési meghagyás ellen benyújtott ellentmondásában még nem a készülék, hanem a műsorszolgáltatás hiányára hivatkozott az alperes. A per első tárgyalásán már azt állította az alperes törvényes képviselője (4. sorszám alatti jegyzőkönyv), hogy a televíziókészülék 2016. szeptemberében már nem volt az étteremben. Ugyanezen tárgyaláson a fotók megtekintése és csatolása, majd az ellenőrzést végző **K I** tanúvallomásának megismerése után, korábbi nyilatkozatát is megváltoztatva, elismerte, hogy a 2016. szeptember 13-ai ellenőrzésnél személyesen is jelen volt, s ezt követően (7.sz beadványában) a televíziókészülék ottlétét már explicite sem vitatta, csak arra hivatkozott, hogy a televíziókészüléket nem, illetve csak prezentáció céljából működtették. Megjegyzi az ítéletábra, hogy a 2016. február 3-i ellenőrzésről készült fotó kapcsán nem állította azt az alperes törvényes képviselője, hogy annak készítése időpontjában ne lett volna a vendéglátóipari egységben televíziókészülék.

Helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság, hogy a tanúk vallomásai - bizonytalanságuk folytán - nem voltak alkalmasak a készülék létevel kapcsolatos felperesi állítás cáfolatára. A kevésbé érdekeltnek tekinthető **V L** (alperesi törzsvendég) tanúvallomása a készülék ottlétével kapcsolatban még a 2015. június 18-i - az alperes által sem vitatottan valós tartalmú - adatlappal is ellentétes volt. Az alperes felszolgáló üzletvezetőjének **T L**nak a tanúvallomásából sem volt levonható arra vonatkozó következtetés, hogy a per tárgyát képező időszakban a televíziókészülék már nem volt ott az alperes vendéglátóipari egységben („nem tudok arra válaszolni, hogy 2016. január 1. és 2017. március 31. között ott volt-e a TV, vagy sem”).

Ugyanakkor **V L** tanúvallomása azon alperesi állítást cáfolta, mely szerint a televíziókészülék kizárólag prezentációs célokat szolgált volna, a tanú ugyanis úgy nyilatkozott, amikor még működött a televíziókészülék, akkor általában sportrendezvényeket néztek rajta a vendégek. Köztudomású tény, hogy a sportközvetítéseket sugárzó televíziós csatorna is szolgáltat zenét, s a zeneszolgáltatás jellemző a sportközvetítések szünetére is.

Helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság azon következetes bírói gyakorlatra, mely szerint amennyiben üzemképes televíziókészülék kerül elhelyezésre egy vendéglátóipari egységben, úgy az azon keresztül történő zeneszolgáltatás ténye is vélemezett (BH.1992.98.). E vélelem - miután nem törvényi vélelem - a bizonyítékok mérlegelése során ad eligazítást a bíróságnak, mellyel összefüggésben az ügy valamennyi körülményének együttes mérlegelésével kell állást foglalni abban a kérdésben, hogy az ellenőrzéskor a helyszínen talált, a vendégek rendelkezésére álló

helyiségben üzemképes állapotban elhelyezett televíziókészületen keresztül zeneszolgáltatás megvalósulhatott-e, mely csak a jogszabályban meghatározott szerzői díj megfizetése ellenében jogszerű. V L vallomására figyelemmel az ellenbizonyítás életszerűtlen elvárásával kapcsolatos felperesi fellebbezési érvelés is súlytalan.

A teljesség kedvéért utal az ítélet tábla arra, ahogy arra az elsőfokú bíróság helyesen mutatott rá, hogy a szomszédos jogi jogdíj a kilépést nem engedő kötelező közös jogkezelés körébe tartozik, továbbá a munkahelyi (prezentációs) felhasználás sem esik a szabad felhasználás körébe (Szjt. 24. § (3) bekezdés, Szjt. 34-41. §).

A fentiekre tekintettel az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban is vesztes alperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a fellebbezésével összefüggő költségeit maga viseli, ugyanakkor köteles a felperes másodfokú eljárással kapcsolatban felmerült költségei megtérítésére. A felperes másodfokú költsége a felperest képviselő ügyvéd 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (3) bekezdés, (5)-(6) bekezdése szerinti, a 4/A § (1) bekezdése alapján ÁFA-val növelt, a kifejtett tevékenységgel arányban meghatározott munkadíjából áll. A másodfokú munkadíj mértékénél az ítélet tábla az elsőfokú eljárás során igényelt munkadíj 50 %-át vette figyelembe.

Győr, 2018. december 17.

Dr. Zámbo Tamás sk.
a tanács elnöke

. Mészáros Zsolt sk.. Szalay Róbert sk.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:
Kiadó: